

Ο Καπετάν Άγρας ενθύμιση του χρέους μας προς την πατρίδα (Κωνσταντίνος Χολέβας, Πολιτικός Επιστήμων)

/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bit.ly/2idcmGX>]

Μετά από πολλές μάχες με τους κομιτατζήδες του Βάλτου ο Άγρας τραυματίστηκε στο χέρι. Ήλθε στη Νάουσα για να αποθεραπευθεί με την βοήθεια του λαμπρού πατριώτη γιατρού Ζαφειριού Λόγγου. Εκεί, τον Μάιο του 1907, έμαθε ότι ο πρώην

αρχηγός των τοπικών κομιτατζήδων, ο βοεβόδας Ζλατάν, ζητεί να τον συναντήσει. Παρά τις επιφυλάξεις των Ναουσαίων φίλων του ο Άγρας αποφάσισε να επιδιώξει αυτή την συνάντηση με την ελπίδα να εντάξει τον Ζλατάν στις δυνάμεις του Ελληνισμού και να τον αποσπάσει από την βουλγαρική προπαγάνδα. Άλλωστε το ίδιο είχε επιτύχει προ ολίγων ετών ο Μητροπολίτης Καστορίας Γερμανός Καραβαγγέλης με τον πρώην βουλγαρίζοντα Καπετάν Κώττα, ο οποίος θυσιάσθηκε τελικά για την Ελληνική ιδέα. Δεν υπάρχουν αποδείξεις για τον ισχυρισμό ότι ο Άγρας ήθελε να συμμαχήσει με τον Ζλατάν για να στραφούν εναντίον των Τούρκων. Είναι λάθος να αποδίδονται στον ήρωα προθέσεις που δεν είχε. Ο εκπεφρασμένος στόχος του ήταν να φέρει τον Ζλατάν στην Αθήνα, γνωρίζοντας ότι πολλοί εντόπιοι Μακεδόνες είχαν αποστατήσει από το Πατριαρχείο και από τον Ελληνισμό, λόγω της βουλγαρικής προπαγάνδας.

Νοσηλεία του Σαράντου Αγαπηνού στο Προξενείο Θεσσαλονίκης (η φωτογραφία είναι από το Ίδρυμα Μουσείου Μακεδονικού Αγώνα)

Έτσι, λοιπόν, πήρε μαζί του μερικούς συντρόφους και πήγε στην μοιραία συνάντηση. Ο Ζλατάν και ο αιφνιδίως εμφανισθείς κομιτατζής Κασάπτσε άφησαν τους υπόλοιπους και συνέλαβαν τον Άγρα και τον σλαβόφωνο-δίγλωσσο Έλληνα Αντώνη Μίγγα, έγγαμο ράφτη από τη Νάουσα. Επί ημέρες τους περιέφεραν δεμένους στα χωριά, τους διαπόμπευαν και τους βασάνιζαν. Τελικά τους θανάτωσαν δι' απαγχονισμού στις 7 Ιουνίου 1907. Ο Ζλατάν πρόδωσε την εμπιστοσύνη που του έδειξε ο Άγρας. Τα δύο Ελληνόπουλα άφησαν την πνοή τους εκεί επάνω στην καρυδιά, στην φιλόξενη και ιστορική γη της Μακεδονίας. Ο Άγρας ως εθελοντής που ήλθε από την ελεύθερη Ελλάδα για να μεταδώσει την

στρατιωτική εμπειρία του. Ο Μίγγας ως εντόπιος που αγωνίσθηκε για την ελληνικότητα της Μακεδονίας έστω κι αν διάφορες ιστορικές περιπέτειες τον είχαν αναγκάσει να χρησιμοποιεί ένα ελληνοσλαβικό γλωσσικό ιδίωμα.

Κάθε χρόνο στις 7 Ιουνίου ας γονατίζουμε και εμείς νοερά μπροστά στην καρυδιά που κράτησε τα άψυχα σώματα των δύο ηρώων. Ας δώσουμε στα παιδιά μας να ξαναδιαβάσουν το βιβλίο «Στα μυστικά του Βάλτου». Ας τους μιλήσουμε για την Ιστορία μας, η οποία σήμερα διαστρεβλώνεται και αφελληνίζεται. Ας βοηθήσουμε τη νέα γενιά να καταλάβει γιατί αρνούμαστε να παραχωρήσουμε στα Σκόπια το όνομα της Μακεδονίας. Και ας προσευχηθούμε στον Άγιο Δημήτριο να φυλάττει πάντοτε τη Βόρειο Ελλάδα από κάθε επιβουλή.

Ο Τέλλος Άγρας, αριστερά και ο Τώνης Μίγγας, δεξιά. Στις 7 Ιουνίου του 1907, Βούλγαροι κομιτατζήδες τους κρέμασαν ανάμεσα στα χωριά Τέχοβο και Βλάδοβο.

Ως Ορθόδοξοι Χριστιανοί θέλουμε να ζούμε ειρηνικά με όλους τους γείτονες και με όλους τους λαούς της υφελίου. Θέλουμε να αξιοποιήσουμε την κληρονομιά των Θεσσαλονικέων Αγίων Κυρίλλου και Μεθοδίου, που μας συνδέει με τους Ορθοδόξους των Βαλκανίων και της Ανατολικής Ευρώπης. Αυτό, όμως, δεν σημαίνει ότι θα λησμονήσουμε τους ήρωες και τους Εθνομάρτυρες. Δεν θα δεχθούμε να σβήσουμε ολόκληρα κεφάλαια της Ιστορίας μας για να υπηρετηθούν πρόσκαιρες σκοπιμότητες.

Ο Καπετάν Άγρας των παιδικών μας χρόνων ας μας καθοδηγεί και τώρα που μεγαλώσαμε. Στην εποχή της πνευματικής και οικονομικής πτωχεύσεως τέτοιες

αγνές μορφές μας θυμίζουν το χρέος μας προς την Πατρίδα.

ο

Πηγή: Μηνιαίο περιοδικό Ιεράς Μητροπόλεως Πειραιώς, «Πειραϊκή Εκκλησία», έτος 26, τ. 282, σελ. 48-49, Ιούνιος 2016.